

En homenatge als supervivents del Liceu Escolar

Tinc la sort de tenir besàvia. Li diem iaieta i té 94 anys. I a poc a poc va perdent la memòria... és normal per l'edat! Però si alguna cosa recorda amb claredat és la guerra que li va tocar viure. La mateixa guerra, inútil com totes les guerres, que va acabar amb la vida d'una cinquantena de nens i nenes que vivien en una escola de Lleida anomenada el Liceu Escolar, on s'ensenyava a llegir i escriure, a sumar i a restar, però on també s'ensenyaven, per damunt de tot, valors. I no hi ha cap valor millor que la pau. I ja sabem que la pau és tot el contrari de la guerra; per tant, si sempre fomentéssim aquest valor, podríem haver evitat gran part de les desgràcies que han ocorregut al llarg de la història i que segueixen ocorrent avui en dia.

Després d'escoltar les històries explicades per la meva besàvia, no puc imaginar res més esgarrifós que una guerra. Només de pensar en les persones que moren sense ser culpables de res, com poden ser els nens innocents, se'm posa la pell de gallina. Si us he de dir la veritat, no acabo d'entendre la raó per la qual algú decideix començar aquestes guerres interminables amb conseqüències devastadores, com la destrucció d'un territori, la separació de famílies o la pèrdua d'algun familiar. Ja sé que hi ha una frase que diu que, per aconseguir els nostres objectius, hem de "lluitar" fins al final, però es pot lluitar amb paraules o amb fets, però mai amb armes. Les armes són dels covards.

Com us he comentat, un testimoni directe d'aquestes destrosses per a la humanitat m'ha explicat la guerra viscuda en primera persona. La meva besàvia m'ha explicat que se'n van haver d'anar de casa de ben petites, ella i les seves germanes, i van haver de deixar tota la vida que havien encaminat al seu poble per fugir dels bombardeigs. Sols es van poder emportar una bossa amb uns pocs diners que, per cert, amb les presses i la por van acabar perdent pel camí... Va haver de viure això i moltes coses més...

De fet, jo crec que la paraula "guerra" pot tenir dos significats: un de literal i un de simbòlic.

Així, d'una banda, una guerra significa literalment un enfrontament entre dos bàndols enemics que, per algun motiu en concret, no s'han entès i han preferit recórrer a la via ràpida: baralles descontrolades que acaben amb la vida de persones innocents. Jo vull confiar que les persones que provoquen aquestes guerres no saben realment el que fan i després se'n penedeixen, perquè sinó, no entenc com poden arribar a matar persones pel sol fet d'imposar les seves idees i no deixar que ningú tingui la seva pròpia opinió.

Però, d'altra banda, una "guerra" pot tenir un sentit simbòlic, ja que pot referir-se a qualsevol lluita. Així, per exemple, la lluita contra el càncer és una guerra entre la persona malalta i el càncer. O també hi pot haver una guerra entre tu mateix i els teus problemes, perquè tots hem de combatre els obstacles que ens posa la vida i no rendir-nos encara que, a vegades, ens sembli impossible de superar-los.

Per tot això, m'agradaria que avui tots reflexionéssim sobre tot el que passa al nostre voltant i que ens adonéssim que la vida ja és moltes vegades una guerra que hem d'afrontar i, per tant, no cal que nosaltres mateixos provoquem més guerres sense sentit!

Si volem la pau, hem de recordar els errors del passat per no repetir-los. Les noves generacions hem d'escoltar i aprendre dels darrers testimonis de la guerra. Tan de bo aquestes paraules serveixin d'homenatge a les víctimes de la guerra, als supervivents i als que com tu, iaieta, transmeteu les vostres pròpies experiències als fills, nets i besnets. Gràcies a tots!

Ariadna Pujol Solé - IES Ronda